

δειξάντα, καὶ ἐφύβριστον, τὸν Τελεσεικράτην, ἀλλὰ μάλιστα τοῦτον τετίμηκε νικήσαντα τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον τῷ Ἰολάφ ἀγῶνα, τὰ Ἰολαία καλούμενα, ἃ καὶ Ἡράκλεια λέγεται. Ταῦτα δὲ ἐτελεῖτο παρὰ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρώωνος. Οἱ δὲ τὸ νῆρ ἀναφορικὸν εἶναι τοῦ καιροῦ οἰόμενοι καὶ λέγοντες, αἱ Θῆβαι ἔγνωσαν τὸν Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντά νιν καὶ αὐτὸν τὸν καιρὸν, ἐτέρην βαίνουσι τῆ τοῦ Πινδάρου [δι]ανοίᾳ κατὰ τοῦτο. Οἱ δ' ἐντυγχάνοντες τῶν κρειτόνων ἔχεσθε κατὰ δύναμιν.

Αὐτόθ., σ. 177. Καὶ βαθυκόλπου γῆς.] Τοῦτο οὐχ, ὡς τινες οἶονται, καθολικῶς εἴρηται τῷ Πινδάρῳ, ὡς ἀπλῶς τοὺς κατὰ πόλεις ἀγῶνας νενικηκότα τὸν Τελεσεικράτην· τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ ἀδύνατον· ἀλλὰ δηλώσει θέλων τὰ Δημήτρια, ἃ καὶ Ἐλευσίγια λέγεται, εἶπε: καὶ βαθυκόλπου γῆς ἀέθλοισι. Καὶ γῆν μὲν αὐτὴν τὴν σωματοσιδῆ θεὸν ἐνταῦθα νοεῖ, τὸ δὲ ἐπίθετον ἐπήγαγεν, ἀφορῶν πρὸς αὐτὸ τῆς γῆς τὸ εὖρος τῆς τε οἰκουμένης καὶ αἰοκήτου. Φησὶ γοῦν, αἱ παρθέναι πολλάκις εἰδόν σε νικήσαντα καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις (ἀγῶν γὰρ καὶ οὗτος Ἀθηναίων ἐπιχώριος), καὶ ἐν τοῖς ἀέθλοισι τῆς γῆς, ἤγουν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπιχωρίοις ἀγῶ[σι] τῶν Ἀθηναίων, ἤγουν Ἡρακλείοις καὶ Παναθηναίοις· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό: ἐν τε πᾶσιν ἐπιχωρίοις, τοὺς τῶν Ἀθηναίων μόνον νοῶν τοῦτο ἔρη. Οἱ δὲ λέγοντες: ἐν πᾶσιν ἐπιχωρίοις ἀέθλοισι, ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν, ἀπλῶς τοῖς ἐν ἐκάστη πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσι, πόρρω τῆς ὀρθῆς ἐννοίας πλανῶνται.

Πύθ. Γ', σ. 74, Δρακόντων φόβαισι.] Τοῦτό φησιν, ὅτι ἀντὶ τριχῶν ὄφειν ἐπεφρίκει ἡ τῆς Γοργῶς κεφαλή. Ὅθεν καὶ ἐν Ὀλυμπιονίκαις τὴν Γοργῶν ὄφιῶδη φησὶν ὁ αὐτὸς (Εἰδ. Π', σ. 89.), διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν. Παρκαγέγονεν οὖν κομίζων τὴν πεποικιλμένην τῆς Γοργῶς κεφαλὴν ταῖς ἐκ δρακόντων θριξί, τὴν γενομένην αἰτίαν τοῖς νησιώταις καὶ τοῖς Σεριφίοις τοῦ ἀπολιθοῦσθαι· δειξάντος γὰρ αὐτοῖς τοῦ Παρσέως τὸ γοργόνειον κάρυ, ἐξ ἀνθρώπων λίθοι ἐγένοντο οἱ Σερίφιοι, καὶ αὐτὸς ὁ Πολυδέκτης. Ὅτι δὲ ὄφεις εἶχον αἱ Γοργῶνας περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ΙΒ' Εἰδει τῶν Πυθίων φησὶ:

... τὰν ποιε

Παλλάς ἐφευρε, θρασαιῶν Γοργόνων

Οὐλίον θρήνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα.

Τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀ-

πλάτοις ὄφιων κεφαλῆς

"Αἰε λαιδόμενον [Στ. 42—47].

Νέμ. Εἰδ. Δ', σ. 32. Οὐρεξ' Ἀμφιτρώωνος.] Παρὰ τῷ τοῦ Ἀμφιτρώωνος τάφῳ ἐτελεῖτο τὰ Ἰολαία, ὡς καὶ Πίνδαρος αὐτὸς φησὶν ἐν Πυθιονίκαις, Εἰδει Θ':

"Ἐγνωσαν ποτὲ καὶ Ἰόλαον,
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν, ἐ-
πίπυλοι Θῆβαι. Τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπὶ κεφαλῶν
"Ἐπραθεν ἐν φασιγάνου ἀκμῆ
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν,
Διφρηλάτα Ἀμφιτρώωνος
Σάματι [Στ. 137—44].

Οὐκ ἔστιν οὖν τὸ Ἀμφιτρώωνος ἀντὶ τοῦ Ἀμφιτρώωνίδου, ὡς τινὲς φασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰπεῖν: παρὰ τὸν ἄνθρωπον Ἀμφιτρώωνος, ἐδήλωσε τὰ Ἰολαία, ὡς ἡ ἄνω ῥῆσις τοῦ ποιητοῦ μαρτυρεῖ. Ταῦτα δὲ καὶ Ἡράκλεια λέγεται".

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Μετὰ χρεῶς ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ὁ φερέμενος καὶ πεπαιδευμένος ἐν διδασκάλοις Κ. Ἐμ. Ἰωαννίδης πρὸ μικροῦ ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου ἐξελέχθη μέλος ἀντεπιστέλλον τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας πρὸς τὴν φιλοπονήσας εἶχε διαβιβάσει σπουδαίαν ἀρχαιολογικὴν ἔκθεσιν. Συγχαίροντες τοῖς Ἀμοργίνοις διὰ τὸν εὐπαιδευτὸν καὶ χρηστὸν αὐτὸν συμπολίτην, ἀποσπῶμεν ἀπὸ τοῦ Περιδικοῦ Συγγράμματος τῆς σοφῆς ταύτης Ἑταιρίας τὰ ἀκόλουθα, ἀφορῶντα εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν, περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε ἐποιήσαμεθα λόγον. (Πανδ. Τ. Γ', σελ. 457).

« Ἑλληνικῆ ἐπιγραφῆ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ καὶ Θήρας. (1)

« Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Κύριος Ἐμ. Ἰωαννίδης ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, μέλος ἀντεπιστέλλον τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, διεκοίνωσεν ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ συλλογὴν τινὰ ἐπιγραφῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν τῇ ῤηθείᾳ νήσῳ, ἀνεκδύτων, πλήν τινων, ἃς ἐξέδωκε διὰ τοῦ ἀξιολόγου περιοδικοῦ « Πανδώρα » τῷ 1852, 1859, 1860. Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος συλλογὴν οὖσαν πιθανῶς ἄγνωστον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὡς καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ἐκδώσωμεν ἐνταῦθα ὀλόκληρον (2) Παρκακολουθοῦμεν δ' ἐν τῇ μεταγραφῇ ὡς ἐπὶ τὸ

(1) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Τῆς Θήρας ὁ Κ. Ι. Δε-Κιγάλλας, πρὸ πολλοῦ μέλος ἀντεπιστέλλον τῆς ἀνωτέρω Ἀρχ. Ἑταιρίας, ἀπέστειλεν αὐτῇ τρεῖς ἐπιγραφάς.

(2) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ἡ συλλογὴ τοῦ Κ. Ἰωαννίδου ἔφερεν ἀκριβῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ τῶν λίθων, ἃτι να (ὡς ὁ αὐτὸς λέγει ἐν τῷ Ε' Τεύχει τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου σελ. 285) πολλακίς καθοδηγοῦσι τὸν ἀρχαιολογοῦντα εἰς ἐμπέδωσιν καὶ λύσιν πολλῶν διαφορημάτων. Τὴν ἀ ταύτην ἐπιγρ. ἐτύπωσε καὶ ἄλλοτε ἡ Πανδώρα.

παλὸν τὰ ἴχνη τοῦ ἀξιοπαίλου ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ, μὴ σημειοῦντες ἰδίως τοῦ διαφέρομεν τῶν γραφῶν καὶ συμπληρώσεων αὐτοῦ.

- Σκρίων τῶν Ἀμοργῶν
Μεινῶν κατοικούντων
ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή-
μῳ γνώμη στρατηγῶν,
5 ἐχόντων δὲ καὶ τὴν πρωτα-
νικὴν ἐξουσίαν, ἱσχησα-
μένου τὸ ψήφισμα Ἀθη-
ναίου Καλοτύχου ἐπιψηφι-
σμένου Ἀντιόχου τοῦ Ἐπι-
10 γόνου· ἐπεὶ Βρυτώ Ἀγαθό-
ποδος τοῦ Ἀγαθόποδος θυγά-
τηρ ἀνδρὸς δεκαπρώτου καὶ
ἀρχικοῦ, γυνὴ δὲ Φιλαγάθου
Ἰάπωνος ἀνδρὸς ἀξιολόγου
15 καὶ πάσης ἀρχῆς τὰς ἐπ' αὐτῶν
ἔχουσας τῇ πατρίδι ἡμῶν πε-
φιλοτιμημένου, ἀδελφῆ δὲ τῶν
κρατίστων Ἐπινομίδου καὶ Ἰ (?)
οδώρου τοῦ Ἀγαθόποδος αἰφνίδι-
20 ον ἐξελέλυθε τοῦ βίου ἐν τῷ
ἀκμασιότατῳ κάλλους καὶ ἡλικί-
ας καθεστῶσα πένθος δυσπαρη-
γόρητον τοῖς προδηλουμένοις
προσώποις καταλιποῦσα καὶ τῇ
25 σαμνοτάτῃ καὶ προσφιλεστάτῃ
αὐτῆς μητρὶ Φιλοξένῃ Ἐπινομί-
δου· πολλῶν οὖν ἐλπίδων ἀγα-
θῶν καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν αὐ-
τῆς ἀφ[η]ρημένης ἀναγκαίως. [δε-
30 δόχθαι διὰ τοῦδε τοῦ ψήφισματος,
πα[σα]ν τὴν πόλιν παρεῖναι ἐπ[ὶ]
τὴν παραπο[μ]πὴν καὶ κηδείαν τοῦ
σώματος, δεδόχθαι δὲ κεκυρωθῆναι
κατὰ πᾶν ἔτος ἐν τοῖς χορικοῖς ἀγῶσι
35 ἀναγορεῖσθαι [ὅτι] στεφαν[ο]ῖ ὁ δή-
μος ὁ Μει[ν]ωητῶν Βρυτῷ Ἀγαθόπο[δο]ς
ἡρώϊν χρυσῷ στεφάνῳ, παραμυθή-
σασθαι τε τοὺς προδηλουμένους γο-
ν[ε]ῖς αὐτῆς καὶ τὸν ἀνδρα Φιλάγαθον
40 καὶ τοὺς γυν[η]σίους ἀδελφοὺς αὐτῆς καὶ
τοὺς λοιποὺς γένει προσήκοντας με-
τρίως φέ[ρε]ιν τὸ συνθεσθαι ἢ δ[η] γ[ὰ]ρ
πᾶσιν ἢ αὐτῇ τοῦ βίου κεκύρωται τε-
λευτή.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου καλῶς λελαξευμένη, ὕψους 0,58' πλάτ. 0,24' πάχ. 0,8. Οἱ χαρακτῆρες περιστῶσι τὰ ἀκκρόνιστα καὶ διαφέροντα πρὸς ἄλ-

ληλα ἐκεῖνα σχήματα, ἅτινα ἐπειράθημεν νὰ μιμη-
θῶμεν ὅσον ἔνεστι διὰ τοῦ τύπου.

Ἦτον ἤδη γνωστὸν ὅτι ἡ νῆσος Ἀμοργὸς ἀποκί-
σθη ὑπὸ τῶν Σαμίων καθοδηγουμένων τότε ὑπὸ τοῦ
περιωνύμου ποιητοῦ Σιμωνίδου. Ἐν τῇ σωζομένη
παρὰ τῷ Σουῖδᾳ σημειώσεται ἀναγνώσκομεν τάδε· ἐν
δὲ τῷ ἀποικισμῷ τῆς Ἀμοργοῦ ἰστάλη καὶ αὐτὸς
ἡγεμῶν ὑπὸ Σαμίων· ἔκτισε δὲ Ἀμοργὸν εἰς γ'.
πόλεις Μειῶν, Αἰγιαλόν, Ἀρχαίτην· ἐξάγομεν
ὅμως ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν, σῶμ. ἑλλην. ἐπιγρ. 2264,
2264^b ὅτι εἰς Αἰγιαλόν (νῦν Αἰγιαλὸν) μετὰ ταῦτα
κατώκησαν οἱ Μιλήσιοι, οἱ τινες μέχρι τοῦδε δι-
καίως ἐνομίζοντο ὅτι εἶχον καταλάβειν ἅπασαν τὴν
νῆσον (οὕτως ὁ Κίρχοφ (Kirchoff) ἐν τοῖς Πρακτι-
κοῖς τῆς Ἀκαδημίας Βερολίνου 1863 σελ. 143).
Εἶναι λοιπὸν σπουδαία ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή, ἐπειδὴ
ἀποδεικνύει ἡμῖν ὅτι εἰς τὴν Μειῶν τοῦλάχιστον
δὲν εἶχον εἰσβάλειν οἱ Μιλήσιοι. Σημειωτέον δὲ ὅτι
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ τὸ ψήφισμα γίνεται γνώμη
«στρατηγῶν, ἐχόντων δὲ καὶ τὴν πρωτανικὴν ἐξ-
ουσίαν», ἐν ᾧ ἐν τοῖς τῶν Μιλησίων ἔπεται τοῖς
στρατηγοῖς ἡ γραφή δεκάπρωτοι, οἷον decemprimi
τῆς Βουλῆς. Ἐν τέλει τοῦ 18 στίχ. ἐστὶ καταφανὴς
ἡ ἔλλειψις γράμματός τινος· πιθανῶς ἀνεγινώσκετο
τὸ Θεο||δώρου. Ἐν ἀρχῇ τοῦ 31 στίχ. ἡ ὁμοιό-
μορφος ἀντιγραφή παριστᾷ ἀρκετὰ σαφῶς, ἀν καὶ
διὰ στοιχείων ὀπωσοῦν διεστραμμένων, τὴν λέξιν
ΠΑΝΔΙΩΝ. Τὰ τελευταῖα μόνον γράμματα πα-
ρίστανται ὡς ἡμισφαιρμένα, ἐπὶ δὲ ἂν ἐδεχόμεθα
αὐτὰ ὡς ὀρθὴν ἑρμηνείαν, ἀνάγκη νὰ νομισθῇ τὸ
Ω προσηρητημένον τῷ **N** δι' ἐμβολάδος. Παρατη-
ρήσαντες τὴν εὐκολίαν τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ **Δ** καὶ
τοῦ **Λ** καὶ τὸ ὅλως διεστραμμένον σχῆμα τοῦ **N**
τῆς πρώτης συλλαβῆς, ἐνομίσαμεν δυνατόν νὰ δι-
ορθώσωμεν τὴν ρηθείσαν λέξιν διὰ τοῦ **ΠΑΞΑΝ**.
Ἐσκέφθημεν καὶ τὸ **ΞΑΜΙΩΝ** ἀλλ' ἠθέλε φανῆ
παράδοξον τὸ ψήφισμα ἂν ἐκάλει οὕτω τοὺς μικρὸν
ἔπειτα ἀποκαλουμένους *Μεινωῆτας*. Ἐν τῷ 35 στίχ.
δείκνυσι τὸ πανομοιότυπον ὡς ἡμισφαιρμένους ὅλους
σχεδὸν τοὺς χαρακτῆρας τῆς πρώτης γραμμῆς, ὅθεν
θα ῥαλευτέρον δυνάμεθα ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ
αὐτῆν ὅπερ οὐδὲν σημαίνει, διὰ τοῦ ἀναγκαιοῦντος
ὅτι. Ἐν τῷ 42 στίχ. ἐλίγον σαφῆ παρίστανται τὰ
τελευταῖα στοιχεῖα· ὁ Κ. Ἰωαννίδης προέτεινε τὸ
καὶ γάρ, ἀλλὰ μοι φαίνεται ἀρμυδιωτέρα πρὸς τὰ
λείψανα τῶν γραμμάτων ἢ λέξις ἤδη, ἢ ἡ ἡμῖν.
Περὶ δὲ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιγραφῆς, τὸ σχῆμα αὐτὸ
τῶν γραμμάτων ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τοὺς τῆς αὐ-
τοκρατορίας.

Ἡ αὐτῆ πόλις Μειῶν ἀνήκει ἢ παρὰ πόδας τρογ-
γύλη βάσις ἀπλοῦ λίθου ὕψους 0,90, διαμέτρου δὲ
0,60.

Ἐπὶ τῆς ἄνω κορωνίδος

» Ἀνάθημα

Ἐπὶ τῆς βάσεως

Αὐτοκράτορα | κίσαρχ Μάρκον | Αὐρήλιον | Ἀν-
τωνεῖνον | εὐσεβῆ σεβαστὸν | τὸν γῆς καὶ θαλάσσης
δεσπότην | ἡ φιλοσεβαστος | Μεινωητῶν βου-
λή | ἐκ τῶν ἰδίων ☉ | ἐπιμελ[η]θέντος τῆς κατα-
σκευῆς καὶ ἀναστάσεως | Ἐρμοκράτους Ἀριστίωνος.

Τὸ ἐπίθετον εὐσεβῆς (Pius) ἕπερ ὁ Μάρκος Αὐ-
ρήλιος δὲν ἀνέλαθεν ἐπὶ ζωῆς του (Eckhel. VII p.
74), ἐτι δὲ καὶ ἡ προσφώνησις « γῆς καὶ θαλάσσης
δεσπότην » ἀποδιδουμένη τῷ Σεπτίμῳ Σευήρῳ (Σῶ-
μα Ἕλλην. ἐπιγρ. 2184) καὶ συχνάκις τῷ Καρα-
κάλλῃ (2264^η, 2912, 2913, 3484, 3485) καθι-
στῶσιν ἀναμφίβολον ὅτι ἐνταῦθα γίνεται μνεία τοῦ
τελευταίου τούτων.

Ἀναθηματικῆ ἐπιγραφῆ ἀμφότεραι κεχαραγμέ-
ναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς μαρμαρίνης πλακῆς, μήκους 0,54'
πλάτ. 0,20' πάχ. 0,12 περίπου, εἰσὶν αἱ ἐπόμεναι:

Χαιρέας Ἐπικτῆτο[υ] ΑΗΡΗΞΜ (?) Ἀγαθίνου
τὸν υἱὸν Ἀγαθῖνον Εἰλειθυ[ί]α

Ἀγαθῖνος Κλεοφάντου Νικησαρέτην Σ[ω]δάμαντος
τὸν υἱὸν Ἀγαθῖνον Εἰλειθυ[ί]α

Ἀναγνωρίζομεν ἀναμφιβόλως ἐν ταύταις ταῖς ἐ-
πιγραφαῖς δύο ἀναθήματα τῶν εἰκόνων δύο νηπίων
ἀμφοτέρων ὀνομαζομένων Ἀγαθῖνων τῆ θεῆ Εἰλει-
θυῖα. Ἐν δὲ τοῖς γράμμασιν ΑΗΡΗΞΜ νομίζομεν ὑ-
ποκρυπτόμενον τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς, θυγατρὸς καὶ
ταύτης Ἀγαθῖνου τινός. Τὸ δὲ ὄνομα Νικησαρέτη
ἀναγινώσκειται καὶ ἐν ἑτέρῳ ἐπιτυμβίῳ τῆς Ἀμορ-
γοῦ (Σῶμ. Ἕλλην. ἐπιγρ. 2264^η). Ἡ αἰτιατικὴ δὲν
ἔχει χώραν ἐνταῦθα, διὸ καὶ παρετρέξαμεν τὸ Ν ἐν
τῇ μεταγραφῇ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν τάξει
ὑπάγεται καὶ ἡ ἀκόλουθος, κεχαραγμένη ἐπὶ πλακῆς
λίθου κοινοῦ, μήκους 0,54' πλάτ. 0,18. πάχ. 0,09'
ἔχουσα σπουδαιότητά τινα ἕνεκα τῆς μνείας τοῦ
στεφανηφόρου:

Καλλιστογένης | Καλλίστου στεφανηφορήσας |
Ἀπόλλωνι |

ἐν ᾧ οὐκ εἰμὶ βέβηκος, ἀν ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ἐν τῇ τῶν
ἐπιτυμβίων τάξει ἀνήκη ἢ ἐπομένη

Ἀφθορος Ἀφροδισίου καὶ Λούκιος Διον[υ]σίου

Ἐπίτροποι ἱερ[ω]νος καθ' ἣν ἔθετο διαθήκην

Ἀγήνορα Ἀγαθῖνου Θεοῖς.

Ἐν τῇ ἀποσταλίσει ἡμῖν ἀντιγραφῇ τὸ γράμμα Ξ
ὅτε μὲν ἔχει τὸ σχῆμα □ ὅτε δὲ τὸ τοῦ C, ἡ ἐπι-
γραφὴ γέγραπται ἐπὶ λίθου ἀπλοῦ μήκους 0,46.
πλάτ. 0,43' πάχ. 0,18.

Αἱ διακοινωθεῖσαι ἡμῖν λοιπαὶ ἐπιγραφαὶ εἰσὶν
ἐπιτύμβιοι, ἔναι δὲ καὶ ἐστιχουργημέναι.

ὑπὸ τὰς εἰκόνας (ἀνάγλυφα;) ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς
κατακεκλιμένων ἀμφοτέρων ἀναγινώσκειται:

Σωτηρί[χ]αν [δ]ὲ [τ]ύμ[θος] ἐνθάδε, ξεῖνε,
οὗτος [κ]αλίπτει. ὡς γὰρ ἤθελεν δαίμων,
τρὶς δέκα παρασχὼν ἑταῖ μοι μόνη ζῆσα[ι].

Εἰσὶ δὲ στίχοι χοριαμβικοί. Αἱ ἡμέτεραι συμπλη-
ρώσεις δὲν ἔχουσι νομίζομεν χρεῖαν ἀπολογίας: τὸ
μνημεῖον εἶναι ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, καλῶς λελα-
ξευμένον, μήκους 0,37' πλάτ. 0,30' πάχ. 0,09.

Αὕτη ἡ ἐπιγραφὴ ἢ ὡς ἐκ τῶν χαρκκτῆρων αὐ-
τῶν ἀναφερομένη εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ἐπικυροῦ-
ται προσέτι ὡς ἀρχαία καὶ διὰ τῆς ἐν αὐτῇ χρή-
σεως τοῦ καθαροῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ. Ἐν τῷ μέσῳ
τοῦ δευτέρου στίχου μία λέξις ἐξηφανίσθη ἢ παρε-
λείφθη ὑπὸ τοῦ γλύπτου ἢ τοῦ ἀντιγραφῆως. Ἀνα-
γινώσκομεν δὲ οὕτω πως.

Ἐπὶ τμήματος μαρμάρου, μήκους 0,93' πλάτ.
0,31' πάχ. 0,18.

Οἰνόβιος Δίωνος ἀποφθιμένου τὰδ' ἀώρου
μνήμ' ἐσορᾶν . . . δ' ἡλικίην παρέχει.

Ἐπὶ στήλης τινὸς λιθίνης μὲ στεφάνην, ὕψους
0,30' πλάτ. 0,19' πάχ. 0,06.

Καλ[λ]ικράτης κείμαι | τύνθῳ τούτῳ, πα|ροδεῖτα,
πεντήκον|τα ἕνα ζήσας [σ]ε|μνῶς λυκάβαν|τας.
χαίροις, παροδεῖτα ☉

Ἐπὶ ἀσυμμέτρου πλακῆς λιθίνης, ὕψους 0,30'
πλάτ. 0,17' πάχ. 0,04.

Χαῖρε, πα|ροδεῖτα, | μὴ γελάσης, | ξένε, μοῖ-
|ραν ὄρα[ς] οἶ|αν [λ]έλογχα. | ἐνθάδ' ἐγὼ | κείμαι
(=κείμαι) ἐπὶ | τύμβῳ. τοῦνο|μά μοι Τύχη | ἐξή-
κοντα ἐ|τῶν.

Ἐν τῷ 5 στίχ. ἴσως δυνατόν νὰ παραλειφθῇ ἡ
γραφὴ ὄραε, σχῆμα οὐχὶ συνηρημένον διὰ τὸ ὄρα,
προτιμῶμεν ὁμῶς τὴν διόρθωσιν ὄραε.

Ἐπὶ τμήματος ἀπλοῦ λίθου μὲ στεφάνην ὅπου
φαίνεται εἰς στέφανος καὶ δύο κλάδοι δένδρου, μή-
κους 0,47' πλάτ. 0,29' πάχ. 0,13'

Ἐλπίς Εὐφροσύνου ἀμέ|[μ]πτως βιώσασα καλο-
|κάγαθίας εἶνεκ[ε]ν χ[ρ]ησ|[τ]ῆ καὶ ζητη[τῆ] χαῖρε.

Ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου μήκους 0,29' πλάτ. 0,17'
πάχ. 0,10'

Θαλλὲ καὶ | Πρειμιγένεια | ἦρωες χρηστ[ο]ι |
χαίρετε. ☉

Ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου, μήκ. 0,44' πλάτ. 0,11'
πάχ. 0,11'

Ἐρμίας | Σωσικρά|του[ς] χρησ|τὲ χαῖρε.

Ὡσαύτως ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου, μήκους 0,28· πλάτ. 0,11· πάχους περίπου 0,02·

Λεόδικος | Εὐραγένο[ε] ἤρωσ χρηστὲ | χαῖρε

Τὸ Ε ἐν ἀρχῇ τοῦ 2 στιχ. φαίνεται ὀλίγον βέβαιον.

Ἐπὶ μαρμάρου, ὕψους 0,29· πλάτ. 0,17· πάχ. 0,13· κεκοσμημένον κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς μὲ στέφανον καὶ δύο κλάδους δένδρων.

Συντυχικνὲ | χρηστὲ | χαῖρε.

Ἐπὶ λίθου ἀπλοῦ, μήκους 0,24· πλάτ. 0,18· πάχ. 0,09· κεκοσμημένον κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς μὲ φύλλον κισσοῦ καὶ καυλὸν ὁμοίον τῷ τοῦ καλάμου·

Ἑρμεί|ας Φοβε|ροῦ ἤρωσ.

Ὁ Κ. Ἰωαννίδης προστίθῃσιν ἔτι μίαν ἐπιγραφὴν ἀνακαλυφθεῖσαν ἐν Κολοφῶνι τῆς Ἀμοργοῦ ἐπὶ μαρμάρου ὕψους 0,30· πλάτ. 0,22· πάχ. 0,09· μὲ στίχους ὑπὸ γραμμῶν διαχωριζομένους καὶ κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς κεκοσμημένον διὰ τῶν μορφῶν πτηνοῦ καὶ κυάθου.

Τέχνα τέ|κνων ἐσιδῶ|ν Ἑρμῆς Ἰσ|πέρου ἐτῶ|ν ζ·
ἤρ[ω]ϊ|κῶ θανάτῳ | τῷδε τετε[υ]|χε τάφῳ.

Σημειωτέα δὲ ἡ σύνταξις τοῦ τευχάκειν κατὰ δοτικὴν, δηλ. ἀμεταβάτως, ἔτι δὲ καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ γράψαντος νὰ δωρήσῃ εἰς ἡμᾶς δίστιχον οὐχὶ πολὺ ἐπιμεμελημένον τοῦλάχιστον ἐν τῷ ἑξαμέτρῳ.»

G. HENZEN.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ἐπιστολὴ Η' (*).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1864.

Τῷ διευθυντῇ τῆς Παρδώρας.

Πλὴν τοῦ Φιλολογικοῦ καὶ δύο ἕτεροι Σύλλογοι, ὁ ἱατρικὸς καὶ ὁ μουσικὸς, τιμῶσι τοὺς ἐνταῦθα ὁμογενεῖς. Τῶν Συλλόγων τούτων τὰ ἔργα δὲν ἐγένοντο ἄχρι τοῦδε γνωστὰ διὰ τοῦ τύπου· συμπεραίνω ὅμως ἐξ ὧσων ἤκουσα ὅτι τὰ τοῦ μουσικοῦ ἰδίως δὲν ὀ' ἀποβῶσιν ἄγωνα. Δὲν πρόκειται μόνον ἐν αὐτῷ πῶς νὰ βελτιωθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἀπαλλασσομένη τῶν ἐκμελῶν καὶ ἐριδούπων τόνων, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἱεροπρέπειαν καὶ σεμνότητά· τοῦτο δὲν φαίνεται δύσκολον ἐὰν αἱ διορθωταὶ ὧσιν ἐγκρατεῖς τῆς τε μουσικῆς τέχνης καὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης. Ἄξιόν δὲ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τὴν μάθησιν, διότι, ὡς ἡ γραφεὶς τὸ φῶς, τὴν σκιάν,

(*) Ὅρα φυλλάδ. 349—353.

τὰ χρώματα, τὰ αἰσθήματα, τὰς κινήσεις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ ἐμμελὴς φωνὴ δρεῖλει νὰ παριστᾷ μεθ' ὧσης αἰὼν τε ἀκριβοῦς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, τὸν νοῦν, τὸ πάθος τοῦ λόγου. Τότε μόνον ἡ μουσικὴ ὁμολογεῖται ἐμφαντικὴ, τότε μόνον εὐμοιρεῖ τῆς σήμερον λεγομένης ἐκφράσεως, τότε συγκινεῖ καὶ καταλύπτει. Ὁ ψάλλον δὲν ψάλλει μόνον πρὸς αἶνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς κατάνυξιν τῶν περιστώτων· ψάλλει ἵνα ἀναπτύξῃ καὶ οὐχὶ ἵνα ἐλαττώσῃ τὴν εὐλάβειαν, ἵνα ἠλεκτρίσῃ καὶ ἐπάρῃ οὐχὶ ἵν' ἀποκρούσῃ καὶ ταπεινώσῃ τὰς ψυχάς. « Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐναρμόνια μέλη ἡμῶν ἐπινενόηται, λέγει ὁ Μέγας Βασιλεὺς, ἵνα ὡς οἱ παῖδες τὴν ἡλικίαν, ἢ καὶ ὅλως οἱ νεκροὶ τὸ ἦθος, τῷ μὲν δοκεῖν μελωδῶσι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὰς ψυχὰς ἐκπαιδεύωνται.» Ἀλλὰ καὶ πρὸς μόνον τοῦ Θεοῦ τὸν αἶνον ἂν ἔψαλλον, οὐκ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς θείας μεγαλειότητος εἴ ποτε συγκατέβηκινον πρὸς βρόμβους σπαράκτας καὶ ὠτοκόπους! Τὴν ἀνάγκην τῆς γνώσεως τῆς γλώσσης ἠσθάνθηεν εἴπερ ποτὲ παρασταθεῖς εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἐν Βιέννῃ ὀρθοδόξων. Ὡς ἐγραφόν σοι τὴν 7 τοῦ λήξαντος (*), οἱ ψάλλται μελωδοῦσι μουσικὴν συντεθεισάν ἐπίτηδες ὑπὸ Γερμανοῦ· ἀλλ' ὁ ξένος οὗτος ἢ ὅλως ἠγνόει ἢ μετρίως ἐγίνωσκε τὴν ἐλληνικὴν, διότι τὸ μέλος, εἰ καὶ γλυκὺ, ἀτελῶς ὅμως ἐρμηνεύει τὴν σημασίαν τῶν ἱερῶν λογίων. Ναὶ μὲν καὶ ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς μουσικῆς πολὺ ἔχει τὸ ὕψος καὶ τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμιν ἡ μυσταγωγία· ἀναντιρρήτον ὅμως ὅτι καὶ ἡ μελωδία, ἡ προσφυὴς μελωδία, ἐπαυξάνουσα τὸ μυστηριώδες τῆς ὑπερκνθρώπου θυσίας, ἀναπτέρου ἔτι μᾶλλον τὸν νοῦν καὶ ἐμφορεῖ πνεῦμα ἀγάπης καὶ πραότητος εἰς τὴν καρδίαν. Τόνισον κατὰ τέχνην καὶ κατ' ἐννοίαν τὸ Χερουδικόν, τὴν προσδοποίησιν τύτην πρὸς τὴν τέλει τοῦ ὑπερφουῦς μυστηρίου, τὴν προσκαλοῦσάν σε ν' ἀπεκδυθῆς πάσης βιωτικῆς μερίμνης, καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀποσπωμένη ἀνεπαίσθητως ἀπὸ τῶν ἐπιγείων μεταρσιουῖται εἰς οὐρανοὺς καὶ ἰσαγγελοῦ καθίσταται.

Πλὴν δὲ τῆς βελτιώσεως τύτης καὶ ἕτερον σκοπὸν προτίθεται ὁ μουσικὸς Σύλλογος, σκοπὸν ἱστορικὸν καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ἔχοντα τὴν ἀξίαν. Γνωστὸν ὅτι ἐπικρατεῖ παρὰ πολλοῖς ἡ δόξα ὅτι ἡ ἡμετέρα μουσικὴ, καὶ τοὶ παρακρηθεῖσα, ἐτήρησε τὰς βάσεις τὰς καταβλήθεισας ὑπὸ τῶν νομοθετῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι εἰσὶν αὐταὶ αἱ τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ δόξα αὕτη δὲν φαίνεται ἀπίθκνος, οὐ μόνον διότι ἡ ἄλυσις τῆς παρακρύσεως ἐφθασεν ἐν γένει καὶ μέχρις ἡμῶν ἀσύντριπτος, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπηξίωσε νὰ τηρήσῃ ἔθνη τινὰ

(*) Ὅρα φυλλάδ. 350, σελ. 345.